

Bubenický souboj

„Tak jo, dáme si bubenický souboj. Budeme bubnovat, držet rytmus. Tdž, tdž, tdž, tdž, dyč! Jeden proti druhému! Ale tak jednoduché to nebude, holenku! Zároveň u toho budeme mluvit. Mluvit spolu, povídat si, co nám slina na jazyk přinese. A pořád musíme držet rytmus. Tdž, tdž, tdž, tdž, dyč! Takže si drž palec.

Takže si drž palec, aby ti nevinné řeči plynuly ze rtů. Abys nemyslel na to, co říct nechceš. Jakmile si začneš dávat pozor, jakmile ti přijde na mysl pravda, jakmile se ti prodere na jazyk, uděláš chybu. Překlepneš se. Vypadneš z rytmu. Prohraješ.

Takže... začínáme, teď!“ 🎪

Prkno

Lidi mají různé vlastnosti a na mě se lepí hmota. Když dojdou citrony, objevím ráno na klíce zavěšenou žlutou sítku od sousedky se vzkazem, že koupila omylem dvoje. Když chybí pasta, dorazí mi do redakce zásilka se zbrusu novou bělicí. A když to nečekám, sejdu se mi v jednom týdnu tři nafukovací lehátka.

Jenže teď se na mě přilepilo prkno. Procházím opuštěnými sudetskými činžáky, které zub času propojil v jeden velký zchátralý zámek, a snažím se najít cestu. Za zdí se ozývá vrzání truhlářské dílny. Stavební práce započaly. Procházím temné sklepy se zbytky kufrů, které si obyvatelé brali do krytu. Stoupám po úzkých dřevěných schodištích, osahávám zábradlí a zkouším, které dveře jdou otevřít, které chodby vedou někam. Vidím otlučené prázdné místnosti a chci jich vidět co nejvíc.

Prkno přilepené na zádech mi však brání v pohybu. Nadnáším ho rukou, ale stejně drncá o zábradlí. Vytáčím oblouky v mezipatrech, což drhne. Někdy cítím, že cesta vede rovně, přes pavlač, ale prkno přilepené našíř mi zakáže tudy jít. Kombinuju a vzpomínám, kudy by to šlo. Prkno je zcela nové, smolné, ohoblované, ještě z něj padají voňavé piliny, což skýtá naději, že cestu najdu. Že se domy budou opravovat a schodiště mě unesou.

Světlna mě v kavárně přivítá objetím se rty voňavými od kávy a prkno, které si nesu jako svůj sudetský kříž, ze mě sejme. „Cos to zase přinesla? Pojď, půjdeme ke mně, osprchuju tě. Jsi z toho prkna celá ulepená,“ rozhoduje. Taky se na mě lepí lesby. ☼

Kája podvodnice

Chybami se člověk učí, ale Kája ne. A tak zase stojíme v předpokojí význačné osobnosti s dotazníkem v ruce a podvádíme. Když jej správně vyplníme, získáme oprávnění ke vstupu. Ale čím dotazník vyplnit, když nevíme nic?

Telefonuju do kanceláře tiskového mluvčího a podvodně uvádím, že jsme vyplnily údaje v naší rodné francouzštině, ale dotazník je žádá v angličtině. Je tam snad někdo, kdo by nám mohl pomoci s překladem?

Nezkušený úředník praví, že z francouzštiny sice převádět neumí, ale že nám nadiktuje údaje rovnou v angličtině. A že je tam tolik sám. Spatrá prozrazuje jméno význačné osobnosti, stav jejího konta a přístupové údaje. Úředníkovi děkuju srdečně, ale uměřeně, aby nedošel podezření.

Význačná osobnost vychází do předpokoje, kontroluje dotazník a rukou nám ukazuje, ať se usadíme v její kanceláři. Za chvíli bude zpět s kávou a minerálkou a promluvíme si. Kája se spokojeně usměje a vkročí na hustý béžový koberec. Předstírám, že ji s úsměvem následuju, ale jakmile osamíme, vyhrknu: „Zdrháme!“ Zkušeně jsem prohlédla, že význačná osobnost nás zkušeně prohlédla.

Kája dochází, že jsme prozrazeny. Krčí rameny, ale to už ji tlačím k bočním dveřím. Nikdy neprchejte hlavním vchodem!

V bělostné chodbě uspěchaně hledáme výtah. Bývá to potíž s nalezením výtahu v těchto bělostných chodbách. Všechny dveře se tváří jako dveře od záchodů a koupelen a mnohdy jimi také jsou. Namačkáme se s Kájou do sprchového koutu a zkusmo otáčíme sprchovou hlavici, není-li to ovladač od výtahu. Tak tady to nevyšlo, rychle do dalších dveří.

Jedny, druhé, třetí, teď to vypadá dobře! Cestou nabíráme komplice, takže teď se nás ve sprše tísní šest. Kája má totiž šestimístný sedan. Vytáhneme si všechny culíky vzhůru, abychom v těsném prostoru ušetřily místo, a ruce už necháme nahoře. Kája zatáhne za hlavici a jo, už jedeme! Bělostná kabina se řítí dolů volným pádem do garáží. „Uáááá!“ křičíme. Před dopadem kabina měkce zabrzdí.

Rozběhneme se prázdným podzemním prostorem k bílému sedanu, leč zle je. Kdosi ho roztráskal a výjezd z garáží přelepil páskou na

znamení místa činu. Na sloupech vylepeny plakáty, z nichž vyplývá, že jsou hledány tři osoby v souvislosti s pokusem o proniknutí k význačné osobě.

„Takže klid,“ povídá Kája. „O třech z nás nevědí. Než jim to dojde, vydělám na nové auto a dostanu nás odsud.“ Sedne si na trosky bílého sedanu, vytáhne telefon a začne vydělávat.

Tak co my ostatní? Tak my si dáme zatím taj-či. ☯

Taneční skupina

Taneční skupiny skrývají mnohá tajemství, ale ta naše jasně vyniká. Pod tanečním studiem se rozkládají vodní prostory jako ostatně všude, ale tyhle jsou plné tajných suchých místností, kde je možno dýchat bez kastrolku přes pusu a nos.

Opouštím taneční sál, kde duní hip hop, a jdu je hledat. Nasadím si kastrolek přes pusu a nos a spouštím se pozadu po bazénových schůdkách dolů do vodní chodby. Potápím se neochotně. Kdo totiž ví, kdy se zase nadechnu?

Jana uklízí ve vodních chodbách a hned ji potkávám. Vytírá a skládá ve vodním prostoru prostěradla. Vidím volně její tvář, tvář bez kastročku, což mě naplňuje údivem. I ona je naplněna údivem. Ukazuje mi: „Podívej! Tady za nosními dírkami se mi udělaly další. Ty žábrové. A takhle teď dýchám! Eva je má taky! Všem nám, uklízečkám ve vodních chodbách, se vyvinuly. Sundej si ten kastrolek,“ láká mě, že se mi ty podvodní dýchací dírky hned udělají taky. Ale kdo by jí věřil, podvodnici?! 🌀

